

Нақдҳо ва баррасиҳо

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Коди нақд: 30

Мавзӯи нақд:
Шинохти Ислом
Мафҳум ва масодиқи Ислом

Нависандаи нақд:
Махдия

Шинохти Ислом; Мафҳум ва масодиқи Ислом

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нависандаи нақл: Махдия

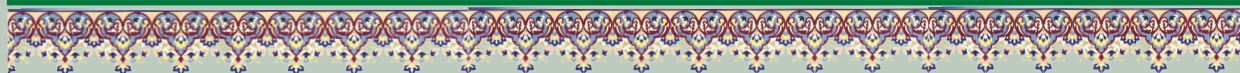
Тарихи нақл: 31/08/2016

Дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислом>> саҳифаи 225 навишта шудааст ки Худованд қодир аст ба воситаи мурдае суд бирасонад ҳамон тавр ки қодир аст ба воситаи зиндае суд бирасонад. Оё дар китоби Худованд ва ё ахбори мутавотир намунае аз хайр расонидани мурдагон ҳаст?

Насух ба нақли шумораи: 1

Тарихи насух ба нақл: 03/09/2016

Дар китоби Худованд ва аҳодиси мутавотир, наменае аз суд расондани мурдагон наёмада, вале омада ки Худованд бар ҳар коре қодир аст ва бо ин васф, <<Қодир аст ба воситаи мурдае суд бирасонад, ҳамон тавр ки қодир аст ба воситаи зинда суд бирасонад>>. Тавзиҳ онки дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислом>> –ба табаъи китоби Худованд ва аҳодиси мутавотир– наёмада ки мурдагон суд мерасонанд, балки омада ки Худованд қодир аст ба воситаи мурдае суд бирасонад, ҳамон тавр ки қодир аст ба воситаи зиндае суд бирасонад ва мурод аз ин суд расондан, васотати Паёмбарон ва солеҳони гузашта барои зиндагон бо изни Худованд аст; Зеро дар ҷаҳонбинии тавҳидӣ, Худованд бар ҳар коре қодир аст ва ҳеҷ хайре ҷуз аз ҷониби ӯ намерасад ва воситаҳои хайр –хоҳ дар дунё бошад ва хоҳ дар охират– мақхури иродаи ӯ ҳастанд ва ҷуз бо изни ӯ васотат намекунанд; Чунонки фармудааст: ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾ (Бақара/ 255); <<Он кист ки ҷуз ба изни ӯ дар наздаш васотат кунад>> Ва фармудааст: ﴿مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ﴾ (Юнус/ 3); <<Ҳеҷ васотат кунандае ҷуз баъд аз изни ӯ нест>> Ва бо ин васф, суд расондани Паёмбарон ва солеҳони гузашта ба маънои дуъо ва истғфори онон барои зиндагон бо изни Худованд, мумкин аст ва имкони он кофӣ аст то хостани он тавассути зиндагон ширк набошад; Зеро ширк хостани чизе аз ғайри Худованд аст ки танҳо барои Худованд имкон дорад, монанди омӯрзиши гуноҳон ва шифои беморон ва бароварда сохтани ҳавоъиҷ аз ғайри маҷорӣ табиъӣ

Шинохти Ислом; Мафҳум ва масодиқи Ислом

ва бо ин васф, агар касе ба ҷои Худованд аз Паёмбарон ва солахони гузашта бихоҳад ки гуноҳи ӯро биёмӯрзад ё бемори ӯро шафо диҳанд ё ҳоҷати ӯро бароварда созанд, мушрик аст; Ҷуз онки агар худро мусалмон бишуморад, мунофиқ маҳсуб мешавад; Магар онки аз онон бихоҳад ё мақсудаи ин бошад ки барои омӯрзиши гуноҳ ва шифои бемори ва бароварда шудани ҳоҷати ӯ, дуо ва истиғфор кунанд; Чароки дуо ва истиғфори онон пеш аз маргашон монанди дуо ва истиғфори онон пеш аз маргашон мумкин ва судманд аст ва аз ин рӯ, хостани он аз онон пас аз маргашон ширк маҳсуб намешавад. Оре, бино бар назари аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло <<Шойиста нест ва тарки авло шумурда мешавад>> (Бозгашт ба Ислом, с226); Зеро агарчи дуо ва истиғфори онон пас аз маргашон мумкин ва судманд аст, вале хостани он аз онон дар ғиёбашон вачҳе надорад; Бо таваҷҷуҳ ба инки онон олим ба ғайб нестанд ва табиъатан аз хонда шудан дар ғиёб огоҳӣ надоранд; Чароки Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам низ башаре монанди мардум аст; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ﴾** (Каҳф/ 110); <<Бигӯ ман танҳо башаре монанди шумо ҳастам>> ва <<Таъъан ба иқтизои башар буданаш, қодир ба огоҳӣ аз ҳамаи хонданҳо ва посух додан ба ҳамаи онҳо дар он воҳид нест ва қудрати Худованд низ бар қодир сохтани ӯ ба ин қор таъаллуқ намегирад; Чароки ин қор, ба иқтизои маҳдудияти зотӣ қудрати башар, муҳол аст ва қудрати Худованд бар муҳол таъаллуқ намегирад; Ба ин маъно ки мутасаввир нест ки Худованд башарро Худо бисозад>> (Бозгашт ба Ислом, с229) ва аз инчо доништа мешавад ки <<Хондани Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам дар ғайбати ӯ ба ҷои Худованд ё дар канораш, бидуни эътиқод ба иҷобати ӯ бо изни Худованд, ширк аст ва бо эътиқод ба он, тарки авло шумурда мешавад; Чароки дар ҳар ҳол, авло хондани Худованд аст>> (ҳамон, ҳамонҷо).

Оре, ба назар мерасад ки хондани гузаштагон дар назди кубурашон, хондани онон дар ғиёбашон маҳсуб намешавад; Зеро аз як сӯй ҷисми онон дар қабрашон ҳозир аст ва ҷи басо руҳашон бо он таъаллуқ ва иртиботе дорад ва аз сӯй дигар аҳодиси мутавотире дар даст аст ки нишон медиҳад Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам аҷсоди мушрикнро пас

Шинохти Ислом; Мафхум ва масодиқи Ислом

аз андохтанашон ба чоҳи Бадр мухотаб сохта ва фармудааст: **«يا أبا جهل بن هشام! يا عتبة بن ربيعة! يا شيبه بن ربيعة! يا أمية بن خلف! يا أهل القليب! هل وجدتم ما وعدكم ربكم حقاً! فإني وجدت ما أنتم بأسمع لما»** **«Эй або Чаҳл писари Ҳошим! Эй Утба писари Рабиъа! Эй Шейба писари Рабиъа! Эй Умая писари Халаф! Эй аҳли чоҳ! Оё чизе ки Парвардигоратон ба шумо ваъда додро ҳақ ёфтед?! Ҳароина ман чизе ки Парвардигорам ба ман ваъда додро ҳақ ёфтам»** Ва сипас хитоб ба асҳобаш ки аз ин кори ӯ таъачҷуб кардаанд, фармудааст: **«ما أنتم بأسمع لما»** **«Шумо нисбат ба чизе ки мегӯям аз онон шунавотар нестед, вале онон наметавонанд посух диҳанд»** (Барои ин мазмун, бингаред ба : Сунани Саъид ибни Мансур, ҷ2, с314; Муснадул Таёлусӣ, с9; Мусаннафи Абдурраззоқ, ҷ5, с352; Мусаннафи ибни Абӣ Шейба, ҷ8, с479; Муснади ибни Роҳувей, ҷ2, с573; Муснади Аҳмад, ҷ3, с104; Мунтахаб Муснади Абдибни Ҳамид, с245; Саҳеҳул Бухорӣ, ҷ2, с101; Саҳеҳул Муслим, ҷ8, с164; Сунанул Насоъӣ, ҷ4, с110; Ибни Бобувей, Ман Ло Яҳзарал Фақиҳ, ҷ1, с180); Ҳамчунонки борҳо мӯъминони гузаштaro дар назди қабрашон хонда ва ба унвони намуна, фармудааст: **«السلام عليكم أهل الديار من المؤمنين والمسلمين وإنا إن شاء الله بكم لأجفون أنتم لنا فرتط ونحن لكم تبع فتنال الله لنا و لكم العافية»** **«Салом бар шумо эй аҳли ин хонаҳо аз мӯъминон ва мусалмонон! Мо ин шоъ Аллоҳ ба шумо мулҳақ мешавем! Шумо барои мо пешоҳанг ҳастед ва мо дар пайи шумо расон ҳастем, пас аз Худованд барои худамон ва шумо офият металабем»** (Барои ин мазмун, бингаред ба: Муснадул Таёлусӣ, с203; Мусаннафи Абдурраззоқ, ҷ3, с574; Мусаннафи ибни Абӣ Шейба, ҷ3, с221; Муснади Аҳмад, ҷ5, с360; Саҳеҳул Муслим, ҷ3, с65; Сунани ибни Моча, ҷ1, с494; Сунани Абӣ Довуд, ҷ2, с87; Сунанул Насоъӣ, ҷ4, с94; Сунанул Байҳақӣ, ҷ4, с79; Хумайро, Қурбул Иснод, с122; Кулайнӣ, Ал-Кофӣ, ҷ3, с229; Ибни Бобувей, Ман Ло Яҳзарул Фақиҳ, ҷ1, с179) Ва ин мунофоте бо сухани Худованд дар Қуръон нест ки фармудааст: **«إِنَّكَ»** **«إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَى»** (Намл/ 80); **«Хароина ту мурдагонро намешунавӣ»**; Зеро мурод аз **«Шунавондан»** дар он хидоят кардан аст, на расондани садо; Чунонки ба дунболи он фармудааст: **«وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَى عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ»** **«Ва ту хидоят кунандаи кӯрон аз гумроҳишон нестӣ! Ту танҳо касонеро мешунавонӣ ки ба оёти Мо имон меоваранд пас онон мусалмон ҳастанд»**, дар ҳоле ки қатъан садои он Ҳазрат танҳо

Шинохти Ислом; Мафҳум ва масодиқи Ислом

ба гӯши мӯъминон ва мусалмонон намерасид, вале танҳо онон буданд ки бо шунидани он хидоят меёфтанд. Аз ин рӯ, аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло хондани Паёмбарон ва солахони гузашта дар назди қубурашон барои дуъо ва истғфоро ичоза додааст; Чунонки яке аз ёронамон моро хубар дод, гуфт:

«نَهَى الْمَنْصُورُ عَنْ مُخَاطَبَةِ الْأَمْوَاتِ إِلَّا عِنْدَ قُبُورِهِمْ وَ قَالَ: إِنَّهُمْ يَسْمَعُونَ أَصْوَاتَ الزَّائِرِينَ»;

<<Мансур аз мухотаб сохтани мурдагон чуз дар назди қубурашон найх кард ва фармуд: Онон садоҳои зоъиронро мешунаванд>>!

Таълиқи шумора: 1

Тарихи таълиқ: 24/09/2016

Нависандаи таълиқ: Ризо Розӣ

Аллома дар чое фармуданд ки дархост аз мурдагон чуз бар сари мазорашон вачоҳат надорад. Бо ин васф, бифармойед салом бар анбиё ва аъима аз роҳи дур ва на бар сари мазорашон чи ҳукме пайдо мекунад? Шояд ман ҷумлаи алломаро дуруст мутаваҷҷеҳ нашуда бошам. Агар ин тавр аст тавзиҳ фармойед.

Посух ба таълиқи: 1

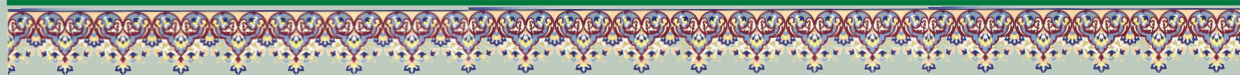
Тарихи посух ба таълиқ: 29/09/2016

Бино бар назари аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло, ибороти муносиб барои салом бар афроди ғойиб, <<Саломун ало фалон>> аст, на <<Саломун алейкум ё фалон>>; Чунонки Худованд ба унвони намуна фармудааст: «سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ» (Софот/ 79) Ва фармудааст: «سَلَامٌ عَلَى إِبْرَاهِيمَ» (Софот/ 109) Ва фармудааст: «سَلَامٌ عَلَى مُوسَى وَ هَارُونَ» (Софот/ 120) Ва фармудааст: «وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا» (Софот/ 15) Ва фармудааст: «سَلَامٌ عَلَى إِبْنِ يَاسِينَ» (Софот/ 130) Ва фармудааст: «وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ» (Софот/ 181); Чароки табиъатан афроди ғойиб садои мутакаллимро намешунаванд ва аз посух додан ба ӯ нотавон ҳастанд ва аз ин рӯ, уқало афроди ғойибро мухотаб қарор намедиханд ва Ислом низ динӣ ақлонӣ аст ва аз ин рӯ, фармудааст: «وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ» (Анъом/ 54); <<Ва ҳаргоҳ касоне ки ба оёти Мо имон доранд ба назди ту омаданд бигӯ салом алейкум>>!

Шинохти Ислом; Мафҳум ва масодиқи Ислом

Оре, мухотаб сохтани афроди ғойиб ҳаргоҳ ба маънои маҷозӣ ва бо илм ва илтифот ба ғойиб будани онҳо бошад, на ба маънои ҳақиқӣ ва бо қасди шунавондан ба онҳо, ишколе надорад ва дар миёни уқало ба унвони як саноъати адабии маъмули аст ва намунаи он дар Ислом низ саломии намоз аст ки дар он хитоб ба Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам гуфта мешавад: «السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ», балки мухотаб сохтани ҷамоъат низ аз боби истиёра ва тамсил ва бидуни қасди шунавондан ба онҳо, ҷойиз аст; Монанди мухотаб сохтани ҳилоли моҳ дар дуёи расида аз Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ки дар он фармудааст: «رَبِّي وَرَبُّكَ اللَّهُ»; <<Парвардигори ман ва ту Аллоҳ аст>> (Нигоҳ кунад ба: Мусаннафи ибни Абӣ Шейба, ҷ7, с121; Муснади Аҳмад: ҷ1, с162; Суанул Дорамӣ, ҷ2, с4; Суанул Тирмизӣ, с5, с167; Ҳокими Нешобурӣ, Ал-Мустадрок, ҷ4, с285; Тувсӣ, Ал-Аъмолӣ, с495) Ва монанди мухотаб сохтани замин дар дуёи расида аз он Ҳазрат ки дар он фармудааст: «يَا أَرْضُ! رَبِّي وَرَبُّكَ اللَّهُ أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شَرِّكَ وَشَرِّ مَا فِيكَ وَشَرِّ مَا خُلِقَ فِيكَ وَشَرِّ مَا دَبَّ عَلَيْكَ» <<Эй замин! Парвардигори ман ва ту Аллоҳ аст, ба Аллоҳ панҳо мебарам аз шарри ту ва шарри чизе ки дар туст ва шарри чизе ки дар ту халқ шудааст ва шарри чизе ки бар рӯи ту меҷунбад>> (Нигоҳ кунад ба: Муснади Аҳмад, ҷ2, с132 ва ҷ3, с124; Сунани Абӣ Довуд, ҷ1, с586; Насоӣ, Ал-Сунанул Кубро, ҷ5, с444; Ҳокими Нешобурӣ, Ал-Мустадрок, ҷ1, с447; Байҳақӣ, Ал-Сунанул Кубро, ҷ5, с253; Табарӣ, Макоримул Ахлоқ, с247) Ва монанди мухотаб сохтани дунё дар сухани расида аз Алӣ ибни Абӣ Толиб ки дар он фармудааст: «يَا دُنْيَا يَا دُنْيَا إِنَّكَ عَنِّي أَيْ تَعَرَّضْتَ أَمْ إِلَيَّ تَشَوَّقَتِ، لَا خَانَ حِينَكَ هَيْهَاتَ غَرِّي غَيْرِي لَا حَاجَةَ لِي فِيكَ، قَدْ طَلَقْتُكَ ثَلَاثًا لَا رَجْعَةَ فِيهَا، فَعِيشُكَ قَصِيرٌ وَخَطَرُكَ يَسِيرٌ وَأَمْلُكَ حَقِيرٌ، آه مِنْ قِلَّةِ الرِّزَادِ وَطُولِ الطَّرِيقِ وَبُعْدِ السَّفَرِ وَعَظِيمِ الْمَوْرِدِ» <<Эй дунё! Эй дунё! Оё ба ман мутаъарриз шудаӣ ё ба ман муштоқ шудаӣ?! Замони ту фаро расидааст, хайхот, ҷуз манро фиреб бидеҳ ки манро дар ту хочате нест, се бор туро талоқ додаам ки дар он рӯҷъе вучуд надорад; Чароки зиндагии ту кӯтоҳ ва арзиши ту андак ва орзуи ту ночиз аст, оҳ аз камии тӯша ва дарозии роҳ ва дурии сафар ва бузургии мақсад>> (Нигоҳ кунад ба: Разӣ, Наҳҷул Балоға [Таҳқиқул Солеҳ], с480; Ибни Абдулбир, Ал-Истеъоб, ҷ3, с1108; Муҳибби Табарӣ, Арриёзу Назара, ҷ3, с135; Ибни Асокир, Ториҳу Мадинаату Димишқ, ҷ24, с402; Масъудӣ, Муравичу Заҳаб, ҷ2,

Шинохти Ислом; Мафҳум ва масодиқи Ислом

с421; Замахшарӣ, Риъул Аброр, ҷ1, с81) Ва монанди мухотаб сохтани мози Рамазон дар сухани расида аз Зайнулобидин Алӣ ибни Ҳусейн ки дар он фармудааст: «فَتَحْنُ قَائِلُونَ: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَهْرَ اللَّهِ الْأَكْبَرَ وَ يَا عِيدَ أَوْلِيَائِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَكْرَمَ» (Ассаҳифату Сачодия, с198); <<Пас мо меғӯйем: Салом бар ту эй бузургтарин моҳи Худо ва эй иди дӯстони Ё, салом бар ту эй беҳтарин ҳамнишин аз миёни авқот ва эй беҳтарин моҳ аз миёни рӯзҳо ва соёот>>, дар ҳоле ки рӯшан аст чунин ашёи бечоне ба маъноӣ ҳақиқӣ ва бо қасди шунавондан ба онҳо хитоб намешаванд; Чунонки Худованд дар бораи онҳо фармудааст: «إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ» (Фотир/ 14); <<Агар онҳоро бихонед хондани шуморо намешунаванд ва агар (фарзан) бишнавад посухатонро намедиханд>> Ва бо ин васф, хондани онҳо ба маъноӣ ҳақиқӣ ва бо қасди шунавондан ба онҳо вачҳе надорад ва як кори ғайри ақлонӣ аст, ҳар чанд аз боби «إِيَّاكَ أَعْنِي وَ أَسْمِعِي يَا جَارَّةُ»; <<Ба дар меғӯйем то девор бишнавад>> Сановатӣ адабӣ махсуб мешавад ва ишколе надорад. Хондани афроди ғойиб низ ҳамин гуна аст; Ба ин маъно ки агар бо иродаи чиддӣ ва эътиқод ба шунидани онҳо бошад, ҷойиз нест ва агар бо забони ҳол ва бидуни эътиқод ба шунидани онҳо бошад, ишколе надорад, магар инки дархосте аз онҳо ва на сирфи мухотаб сохтани онҳо дар салом ва калом бошад ки дар ин сурат тарки авло махсуб мешавад, ё боъиси сӯи бардошт ё сӯи истифодаи ғолиб ва навосиб бошад ки дар ин сурат ҷойиз нест; Чунонки Худованд фармудааст: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ» (Бақара/ 104); <<Эй касоне ки имон овардед! Нағӯйед: <Роъино> (чун ду маъно дорад ва мумкин аст боъиси сӯи бардошт ё сӯи истифодаи бархӣ шавад) ва бигӯйед <Унзурно> ва гӯш биспоред ва барои кофирон азобӣ дарднок аст>>; Монанди муноҷот бо анбиё ва аъимма аз роҳи дур ва талаби ҳочат аз онон дар хилват ба наҳве ки пиндошта шавад онон «بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ» ҳастанд ва дар ҳар ҷое ҳузур доранд, дар ҳоле ки ин вежагии Худованд аст; Чунонки фармудааст: «أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَاِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرُ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ» (Муҷодила/ 7); <<Оё надидӣ ки Худованд ҳар ҷи дар осмонҳо ва ҳар ҷи дар замин астро медонад? Ҳеч замзамаи миёни се нафар нест магар инки Ё чаҳорумини онон аст

Шинохти Ислом; Мафҳум ва масодиқи Ислом

на миёни панҷ нафар магар инки ӯ шашумини онон аст ва на камтар ӯ бештар аз он магар инки ӯ ҳамроҳи онон аст ҳар чое ки бошанд, сипас ононро дар рӯзи қиёмат аз чизе ки анҷом доданд огоҳ мекунад, ҳароина Худован ба ҳар чизе доност>>! Рӯшан аст ки чунин илм ва ҳузуре барои ғайри Худованд собит, балки мумкин нест ва бо ин васф, хондани афроди ғойиб, агар бо эътиқод ба чунин амал ва ҳузуре барои онҳо бошад, айнаи коре аст ки мушрикони анҷом медиҳанд ва агар бидуни ин эътиқод бошад, шабеҳи кори онон аст ва табъан ҳаргоҳ боъиси иштибоҳи дигарон шавад, ҷойиз нест; Чуноноки Худованд фармудааст: **﴿ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهَوْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ ۖ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّهُ يُؤْفِكُونَ﴾** (Тавба/ 30); <<Ин сухани онон бо даҳонҳошон аст, шабеҳи сухани касонеро мегӯянд ки аз пеш кофир шуданд, Худованд ононро бикушад, ба кучо инҳироф меёбанд?!>>.

Хулоса инки мухотаб сохтани ҳақиқии афроди ғойиб бо нияти шунавондан ба онон ҷойиз нест, вале мухотаб сохтани маҷозии онон бо нияти шунавондан ба Худованд ӯ афроди ҳозир, ишколе надорад, магар инки бо дархосте аз онон ҳамроҳ бошад ки дар ин сурат тарки авло шумурда мешавад, ӯ боъиси иштибоҳ ва сӯъи тафохуми мусалмонон шавад ки дар ин сурат ҷойиз нест.

Дафтари хифз ва наشري осори
Мансури Ҳошими Хуросонӣ
Бахши баррасии нақдҳо

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари хифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Литани нақшаи
бало

Сайтҳои фебук
интих

Сайтҳои гузаштани
интих

Сайтҳои кавали
телефонии интих